

stændig Willighed kan forlange af det Samfund, i hvilket et Menneske arbejder, at det skal forsyge ham, naar han under Udøvelsen af sit Kald kommer til Skade og derved bliver sat ud af Stand til at forsyge sig og sine for Resten af sit Liv. Jeg synes, at man fra alle Sider maatte kunne indrømme, at der her er et billigt moralsk Krav til Stede. — Jeg kommer nu til det Spørgsmaal: Men kan man da ogsaa ofre de Midler, som ere nødvendige til dette Formaalets Opnaaelse? Ja, det Spørgsmaal, om man har Raad dertil, maa naturligvis afgøres efter den Evne, man har. Har man ikke Raad til at betale saa meget i Djeblifket, saa betaler man noget mindre. Vigesom en Familie, naar den ikke har Raad til at leve flot, maa leve tarveligt, saaledes maa ogsaa Samfundet passe sine Udgifter efter sine økonomiske Evner. Men vi maa da først bevare det Spørgsmaal: Hvorledes bærer Samfundet sig ad med at fremme sine forskellige Formaal? Og der mener jeg rigtignok, at naar et lille Land som Danmark har Raad til aarlig at ofre en Snees Millioner til at holde en Hær og Flaade paa Venene, saa har det ogsaa Raad til at ofre, om det saa skulde være, en halv Snees Millioner paa at komme de Mennesker til Hjælp, som komme til Skade ved Ulykkestilfælde under Udøvelsen af deres Arbejde. Jeg mener, at der er langt større Rimelighed for at gøre det sidste end det første. Hvis man vil naa Maalet, maa man naturligvis ogsaa ville Midlerne, og hvis man vil erkende — hvad jeg synes er en absolut Nødvendighed — at Opgaven maa være den at sikre alle dem, som komme til Skade ved Ulykkestilfælde under deres Arbejde, en Forsørgelse, naar de ikke ere i Stand til selv at sikre sig den, maa man ogsaa skaffe Midlerne dertil. Disse Midler mener jeg ganske vist ikke bør tilvejebringes paa den Maade, som det ærede Medlem for Horsens (Wulff) har foreslaaet, nemlig ved en „Kopstat“, som alene i sit Navn har noget meget odiøst ved sig, og som jeg ogsaa synes vil virke høist uretfærdigt, men derigennem, at man paa samme Maade som til andre Statsformaal lader Borgerne bide deres Bidrag i Fællesskab i Forhold til deres Evne. Jeg synes, det er den eneste naturlige Vej, og jeg tror, at det i Virkeligheden ogsaa er den, som man vil blive nødt til at gaa. — Det viste sig jo, at det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (Dusen), der jo er Medforslagsstiller til det foreliggende Lovforslag, dog havde nogle Betænkkeligheder ved det, idet han sagde, at han vilde henstille, om man ikke kunde fritage det lille

Møllebrug for at komme med ind under denne Ulykkesforsikring, thi det var haardt trykket i Forvejen. Dette kan være fuldstændig rigtigt, derom skal jeg ikke disputere med det ærede Medlem, men det er jo ikke det, det kommer an paa. De Arbejdere, som arbejde i Møllebruget, ere jo lige udsatte for at komme til Skade ved Ulykkestilfælde og have det samme moralske Krav paa at blive understøttede, enten det er en rig eller en fattig Møllermester, de arbejde for; dette forandrer ikke Karakteren af deres Arbejde eller den Fare, som er forbunden med at udføre det. Men naar Forholdet nu er det, at der er en hel Del Møllermestre, som sidde daarligt i det, saa er det samme jo Tilfældet i en hel Del andre Virksomheder, hvor man ogsaa maa erkende, at der er en Del Mennesker, som sidde daarligt i det, men som ikke desto mindre have et mere eller mindre farligt Erhverv, som de skulle udføre, og hvortil de bruge Folk. Disse Menneskers naturlige Krav paa at blive understøttede, hvis de komme til Skade, forringes jo ikke ved, at Arbejdsgiveren er fattig og ikke selv har Raad dertil. Men hvad der bevises af det ærede Medlems Udtalelse, er jo dette, at det i Virkeligheden er en forkert Vej, som vi her ere inde paa, idet vi komme til at lægge Byrder paa Forretninger eller hele Klaser af Forretninger, som i Virkeligheden slet ikke have nogen Evne til at bære de Byrder, som ere forbundne med at opfylde selv denne lille Lov, som her er Tale om. Men jeg synes, at naar man erkender dette, maa man ogsaa tage Spørgsmaalet anderledes, end man har taget det, og jeg vil derfor haabe, at der under de kommende Forhandlinger om denne Sag vil blive vist en saadan Willighed fra alle Sider, at man ikke fastholder Principper, som man paa en eller anden Maade har kastet sin Rærlighed paa, men at man sørger for virkelig at komme de tilstadelomne Mennesker til Hjælp og tillige sørger for at fordele Byrderne derved paa en saadan Maade, at de ikke komme til at hvile uretfærdigt paa nogle, medens andre, der have meget godt Raad til at bære dem, komme til at gaa fuldstændig fri.

J. Sage: Den Vej, dette Forslag angiver, er jo helt ny, maatte ikke i Europa; men i vor politiske Historie i de sidste 10 Aar. Den oprindelige Tanke, som blev fremsat med Hensyn til disse saakaldte humane Love om Alderdomsforsørgelse, Sygekasser, Ulykkesforsikring o. s. v., det var Princippet Hjælp til Selvhjælp, Statens eller Kommunens, det offentlige Hjælp til Individets